

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man, on the left, has dark hair and is wearing a dark vest over a plaid shirt. The woman, on the right, has long brown hair, is wearing a grey hat and a light-colored scarf, and is smiling up at him. They are standing in front of a rough, grey stone wall. In the background, a hazy, war-torn landscape is visible with soldiers and military equipment, including a tank and a machine gun. The overall mood is one of love amidst conflict.

Romain Rolland

**KAKSI
RAKASTAVAISTA**

Romain Rolland

KAKSI RAKASTAVAISTA

 SAGA
EGMONT

Romain Rolland

Kaksi rakastavaista

SAGA Egmont

Kaksi rakastavaista

Original title

Pierre et Luce

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726445701

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

AMORI
RAKKAUDELLE

*PACIS AMOR DEUS —
RAUHAN RAKKAUS JUMALA*

(PROPERTIUS)

PIERRE hävisi maanalaiseen. Raakaa, kuumeista väkeä. Lähellä ovea seisten, puristuneena ihmisolioita täynnä olevaa penkkiä vasten ja hengittäen näiden suun kautta kulkenutta huonoa ilmaa katseli hän, heitä näkemättä, mustia ja jyliseviä holveja, joita pitkin junan kiiluvat valot liukuivat. Hänen mielessään oli sama synkkyys, sama tuike, ankara ja väräjävä. Palttoon kaulus pystyssä, sen sisään tukehtumassa, käsivarret pitkin ruumista ja huulet yhteenpusertuneina, otsa nihkeänä hiestä, ja vähänväliä, kun ovi avattiin, kylmänäilmanvedosta, koetti hän olla näkemättä, hengittämättä, ajattelematta, koetti olla elämättä. Nuoren kahdeksantoistavuotiaan pojan sydän, melkein lapsen vielä, oli täynnä synkeätä epätoivoa. Hänen yllään, tämän pimeän holviverhon, tämän rotankolon yllä, jossa ihmistoukkia kihisevä metallihirviö vilisti — oli Pariisi, lumi, tammikuun kylmä yö, elämän jakuoleman painajainen, — sota.

Sota. Siitä oli neljä vuotta, kun se oli alkanut. Se oli painanut hänen nuorukaisikänsä. Se oliyllättänyt hänet sinä murroskautena, jolloin nuorukainen levottomana aistiensa heräämisestä huomaa säikähtyneenä petomaiset, sokeat, murskaavat voimat elämässä, jonka raadeltavaksi hän on joutunut, vaikka ei ollut pyytänyt elämään päästä. Ja jos hän on helläluontoinen, herkkäsydäminen, hentoruumiinen, kuten Pierre, niin tuntee hän tympäisyyttä, kauhua, jota hän ei uskalla tunnustaa muille rehevän ja raatelevan luonnon tylyyden, saastan, mielettömyyden vuoksi — tämän viruvan emäsian vuoksi, joka syö sikiönsä. — Jokaisessa kuusitoista-, kahdeksantoistavuotiaassa nuorukaisessa on hiukan Hamletin sielua. Älkää vaatiko häntä ymmärtämään sotaa! (Hyvä teille, vakaantuneet miehet!) On yllinkyllin, jos saa hänet ymmärtämään elämää ja siihen sopeutumaan. Tavallisesti hän hautautuu unelmiin ja taiteeseen, kunnes hän on tottunut uuteen hahmoonsa ja

kotelo on suorittanut ahdistavan kulkunsa toukasta hyönteiseksi. Rauhaa ja ymmärtämystä hän tarvitsee näinä elämän kypsymisen utuisina huhtikuun-päivinä! Mutta hänet etsitään piilopaikkansa perältä, raastetaan esiin varjosta, uuden keden arimmillaan ollessa, heitetään julmalle näkymölle, tylyyn ihmisjoukkoon, jonka hurjuus ja viha hänen täytyy hetipaikalla omaksua, niitä ymmärtämättä ja saattamatta sovittaa.

Pierre oli ikäluokkansa, kahdeksantoista-vuotiasten lasten, mukana kutsuntavuorossa. Kuuden kuukauden kuluttua tarvitsi isänmaa hänen lihaansa. Sota vaati häntä. Kuusi kuukautta hengähdyksen aikaa. Kuusi kuukautta. Jos edes voisi sen ajan olla ajattelematta! Jäädä tähän maanalaiseen! Näkemättä enää julmaa päivänvaloa! ...

Hän painautui varjoon kiitävän junan mukana ja sulki silmänsä ...

Kun hän jälleen ne avasi oli muutaman askeleen päässä hänestä, kahden vieraan ihmisen erottamana, nuori tyttö, joka juuri oli noussut junaan. Aluksi ei hän nähnyt tytöstä muuta kuin hienon profiilin hatun varjossa, vaalean suortuvan laihahkolla poskella, viehkeälle poskipäälle sattuvan valon, nenän ja ylähuulen veikeän piirteen ja puoliksi avoimen suun, joka vielä värisi kiireisestä juoksusta. Tyttö astui hänen silmiensä portin kautta hänen sydämeensä, astui kokonansa, ja portti sulkeutui. Ulkoa kuuluva melu vaikenä. Hiljaisuus. Rauha. Hän oli siellä.

Hän ei katsahtanut Pierreen. Ei edestiennyt vielä, että hän oli olemassakaan. Ja oli kuitenkin hänen sisässään! Pierre piti hänen sanatonta, sykkyräistä kuvaansa sylissä eikä uskaltanut hengittää, pelosta että hänen henkäyksensä haihduttaisi sen ...

Seuraavalla asemalla sekasortoinen tungos. Kirkuen syöksyi ihmisiä jo täyteen vaunuun. Pierre tunsu ihmisaallon työntävän, kantavan häntä. Holvin yllä, ylhäällä

Kaupungissa ankaria pamahduksia. Juna lähti taas. Tällä hetkellä syöksi asemanportaita alas huumaantunut mies, joka peitti kasvojaan käsillään ja kaatui maahan. Ehti juuri nähdä, että hänen sormiensa välistä pursui verta ... Taas tunneli ja yö ... Vaunussa kauhun huutoja: »goottilaiset ovat tulleet! ...» Yleisessä jännityksessä, joka sulatti nämä yhteensulloutuneet oliot yhdeksi, oli Pierren käsi tarttunut käteen, joka hipaisi häntä. Ja avatessaan silmänsä näki hän, että se oli Hän.

Tyttö ei vetänyt kättään pois. Pierren sormien puristukseen vastasivat sormet levottomina, vähän hermostuneina ja jäivät sitten suloisina, polttavina paikalleen, hievahtamatta. Näin seisoivat he sitten suojelevassa varjossa, kädet niinkuin kaksi samassapesässä hykertelevää lintua; ja heidän sydämensä veri juoksi yhtenä ainoana virtana käten lämmön kautta. He eivät sanoneet sanaakaan. Eivät tehneet pienintäkään liikettä. Hänen suunsa melkein hipaisi suortuvaa poskella ja korvan reunaa. Tyttö ei katsonut häntä. Kahden asemavälin perästä irroitti hän itsensä Pierrestä, joka ei häntä pidättänyt, solui tungoksen välistä ulos ja meni menoansa Pierreä näkemättä.

Tytön lähdettyä ajatteli Pierre seurata häntä ...Liian myöhään. Juna oli liikkeessä. Seuraavalla pysäkillä astui hän ulos ja nousi pinnalle. Hän tapasi taas yöllisen ilman, muutamien lumihiutaleiden näkymättömän hipaisun ja pelästyneen ja pelostaan huvitetun Kaupungin, jonka yllä sangen korkealla liitelivät sotalinnut. Mutta hän ei nähnyt muuta kuin sen, joka oli hänen sisässään; ja hän palasi kotiansa, pitäen tuntemattoman kättä.